

**Callahan
op dreef**

Callahan op dreef

Een Jim Callahan thriller

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

De verloren zaak
Codewoord: Innovatis
Buiten diensttijd
Kalm aan, Callahan

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789464659344

2^e druk 2024

© 2022 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

OPMERKING

Het incident dat in dit verhaal op vrijdag 8 januari 2021, 13.04 uur plaatsvond in het Kroatische dorpje Ernestinovo heeft in werkelijkheid echt plaatsgevonden. Ook de handelingen die verricht zijn om een ramp te voorkomen zijn waarheidsgetrouw beschreven. Zowel de beschrijving van de structuur van het Europese elektriciteitsnetwerk evenals de gevolgen van het falen daarvan berust eveneens op waarheid.

Een en ander is eenvoudig op het internet terug te vinden en wordt uitvoerig door verschillende bronnen beschreven.

Een van de gaven die wij allemaal hebben is
verbeeldingskracht. Gebruik ze...

-Martin Brouwers

PROLOOG

MIDDELLANDSE ZEE. EEN KILOMETER OF TIEN VOOR DE FRANSE ZUIDKUST.

Met zijn lengte van honderdvierenzestig meter dobberde de “White Demon”, het op twee na grootste jacht ter wereld, haast onbeweeglijk, werkeloos op het kalme water onder de warme zon.

Met zijn vijf enorme, gestapelde dekken, zijn vele masten en schotels en het helikopterplatform was het onmogelijk om waar dan ook onopgemerkt te blijven.

Hoewel het kolossale megajacht plaats bood aan honderdvijftien gasten die zouden kunnen genieten van de vele, luxueuze, hypermodern ingerichte hutten, herbergde het er momenteel slechts enkelen.

De man van half in de vijftig, met het lange, witte haar achterover gekamd en de hals gesierd met gouden kettingen, zat ietwat achterover geleund in een strandstoel op het zonnedeck en hield zijn harde blik strak vooruit gericht.

Zijn sterke, behaarde, gebruide armen en benen verleenden de man een imposant uiterlijk en verraadden een leven van hard werken en velen uren onder de brandende zon. Menigeen zou de indruk krijgen met een uiterst vriendelijke man te maken te hebben vanwege de vrolijk gekleurde blouse met korte mouwen en de vrolijke korte broek met de witte gypsen.

Maar dat zou een behoorlijke vergissing zijn.

Even zo imposant was de vrouw die, eveneens achterover zittend in een strandstoel, tegenover hem zat.

Lange, zwarte haren vielen over haar gebruide, blote schouders en haar lange, slanke bruine benen die onder haar korte, witte broek uitstaken had ze over elkaar geslagen zodat ze één voet met slipper moest wegdraaien om de blik van de man te kunnen beantwoorden. Een grote, rode zonnehoed beschermde haar hoofd en schouders tegen de

hete zon en de grote, zwarte zonnebril verborg haar donkere, priemende ogen.

Op het tafeltje naast haar stond een gin cocktail en naast de man een haast leeggedronken glas whisky.

‘Anastacia. Mijn dochter. Mijn hartendiefje. Ondanks het mislukken van je plan ben ik trots op je.’

De zware, zachte stem van de man klonk oprecht vriendelijk en zijn donkere ogen straalden bewondering uit.

Zijn Engels was perfect, of het nu zijn moedertaal was of niet.

‘Maar je moet jezelf niets verwijten. Je zal vast een andere manier vinden om je doel te bereiken en je weet dat je voor raad altijd bij je vader terecht kan. Ik kan je ook van alle mogelijke middelen voorzien, ook dat weet je.’

‘Dank u, vader,’ sprak de vrouw in even zo perfect Engels op rustige, maar gelaten toon waar oprechte bewondering in lag.

‘Dank u, maar het was mijn eigen plan en u weet wat mij daartoe gebracht heeft. Een tweede kans zal ik niet meer krijgen omdat alle Europese overheden en bankinstellingen op hun hoede zullen zijn en alle mogelijke beveiligingen zo hoog opgevoerd hebben dat er bij het minste of geringste al alarm geslagen en ingegrepen zal worden. Ik denk dat het niet mogelijk is om nogmaals een dergelijke actie op te zetten en uit te voeren.’

‘Anastacia,’ zei de man en leunde nu ietwat voorover, ‘natuurlijk ben je teleurgesteld, maar ik ken je beter dan wie maar ook. Beter dan je moeder zelfs. God hebben haar ziel. Waar ze dan ook mag verblijven op dit moment. Ik weet dat je tot grote dingen in staat bent en je moet dan ook niet bij de pakken neerzitten. Neem wat rust. Verzet je geest en neem afstand van alles. Ga eerst wat leuks doen, ga je vermaken en doe wat je maar wil. Neem eerst wat tijd voor jezelf, ga reizen en koop wat leuke dingen. En je weet het: geld is geen probleem.’

De vrouw zweeg even en zuchtte.

‘Dank vader, maar ik kan nu eenmaal aan niets anders denken dan aan die man die alles verpestte. De man die mijn zo zorgvuldig uitgedachte en opgezette plan verwoestte op zo’n stomme, simpele manier. Alleen door zijn nieuwsgierige, Nederlandse neus te diep in mijn zaken te steken. Hij tergt

me zelfs in mijn dromen en maak dat ik wakker schrik en niet meer kan slapen. Ik heb u alles verteld, vader. Wat zou u in mijn geval doen?’

Voor het antwoord op die vraag had de man geen seconde nodig.

‘Ruim hem op.’

Zijn stem klonk resoluut en hij leunde weer achterover terwijl hij naar zijn glas whisky greep.

‘Mijn lieve dochter, sinds wanneer maak jij je druk om iemand? Wil je dat ik dit verder afhandel? Het kan eventueel nog voor twaalf uur vannacht hoor. Laat mijn mensen met jouw nachtmerrie afrekenen zodat je weer gerust kan slapen. Laat me opdracht geven hem te vermorzelen als een vlieg.’

‘Nee, vader,’ zei de vrouw en zette haar zonnebril af.

‘Dan zou hij er te gemakkelijk vanaf komen. Ik wil dat hij weet waarom hij sterft. Maar daarvóór wil ik hem pijn bezorgen. Ik wil hem laten lijden en verwonden tot in het diepste van zijn ziel. Net als een spin de vlieg in een web lokt, laat kronkelen en uiteindelijk verslindt.’

‘Dat klinkt serieus, Anastacia. Je weet dat ik nooit zoveel werk van mijn problemen heb gemaakt. Maar ja, als het je dat waard is...’

‘Dat is het, vader. En ik weet hoe ik het aan ga pakken. Mijn plan is in feite al in werking gezet. Hij zal willen dat hij nooit geboren was.’

Haar hand ging naar haar gin cocktail en beiden zwegen om van hun drank, de zon en elkaars gezelschap te genieten.

NEDERLAND, EEN STEEGJE IN HET ZUIDEN VAN HET LAND.

De zon scheen uitbundig, zoals-ie dat hartje zomer kan doen. Het zweet liep van het voorhoofd van de grote man in zijn ogen, maar hij gunde zichzelf geen tijd het weg te vegen. Eén knippering van de ogen te veel en de man tegenover hem zou kunnen toeslaan.

Hij drukte de punt van het mes nog dieper in de hals van de jonge man en brulde: 'Pistool op de grond, Callahan! Of het is gedaan met deze knul!'

Jim keek de man recht in de half dichtgeknepen ogen en wist dat hij het meende.

Aan het eind van de steeg waren inmiddels aardig wat mensen toegestroomd en ook achter zich hoorde hij stemmen. Alles werd altijd gevaarlijker met publiek erbij. En ook de grote man werd ongeduldiger en zenuwachtiger. Zijn handen trilden. Hij hield de jonge man voor zich als een schild. Een arm om hem heengeslagen zodat die zijn armen niet meer kon gebruiken.

Jim had het mes herkend.

Een gewoon, goedkoop survivalmes wat in veel winkels en op internet te koop is met een lemmet van ongeveer vijftien centimeter. Niets bijzonders. Wie weet hoeveel mensen met een dergelijk mes rondliepen.

Desalniettemin, in de verkeerde handen en bij verkeerd gebruik een geducht steekwapen. Hoewel het daar niet voor bedoeld is. Men kan er diepe steekwonden mee aanbrengen en Jim wilde koste wat kost een bloedbad voorkomen.

Want een bloedbad zou het zeker worden als de grote man door zou prikken in de hals van de veel jongere en kleinere man. En een doorgesneden halsslagader zou fataal kunnen zijn.

Jim kon tijdrekken.

Of dat verstandig was, was een tweede.

De zenuwen van de man stonden al op knappen en wat zou het met hem doen als hij sirenes achter zich zou horen of geüniformeerde agenten achter Jim zou zien? Nee, tijd voor een ontwapenend praatje was er niet.

Bovendien leek het alsof de jonge man het ook elk moment kon begeven. Hij durfde nauwelijks nog te ademen en zijn shirt was doordrenkt met zweet.

Jim liet zijn Walther P99Q NL 9 mm zakken en boog zich voorover om het voorzichtig op de grond te leggen.

‘Rustig maar,’ sprak hij op kalmerende toon en wetende wat zijn volgende stap zou zijn, ‘er hoeven vandaag niet meer slachtoffers te vallen.’

Terwijl hij zich weer oprichtte keek hij naar het levenloze lichaam van de man naast de grote, metalen container en voor de tweede keer wierp hij een blik op het vele bloed en de wonden in de borst.

‘Dat heb ik niet gedaan. Ik heb het je al verteld, daar heb ik niks mee te maken,’ herhaalde de grote man.

Jim hoorde in de verte de sirenes naderen.

‘Dat weet ik,’ zei hij, ‘jij kan dit niet gedaan hebben. Laat die jongen los en ik verzeker je dat je niets zal overkomen.’

De man schudde zijn hoofd om de lange haren van voor zijn gezicht te verwijderen.

‘Maar hij zegt dat ik het gedaan heb. Hij kwam naar buiten en ik zag hem kijken. Ze zullen mij de schuld geven.’

‘Ik zal je helpen,’ probeerde Jim de man verder te kalmeren, maar de situatie werd hoe langer hoe onzekerder.

‘Laat die jongen los en laat je mes vallen. Dan komt alles in orde. Ik weet dat jij die man niet vermoord heb. Of wil je straks wél voor moord opgesloten worden?’

En tot zijn grote opluchting ontspande de man, haalde het mes van de keel van de jonge man en liet hem gaan. Vervolgens liet hij het mes vallen en mompelde nogmaals: ‘Ik heb het niet gedaan.’

Achter hem naderden agenten in uniform met getrokken pistolen en Jim haalde zijn politiepas uit zijn binnenzak en hield het in de lucht.

‘Recherche!’ riep hij.

‘Deze man geeft zich over, dus rustig aan.’

Hij keek de man, wiens houding als een blad aan een boom omgedraaid was, aan.

‘Steek je handen maar in de lucht, dan komt het wel goed.’

Het volgende moment klonk een luide gil van binnen het gebouw. Jim raapte zijn Walther op, stapte over het lijk, trok de op een kier staande deur open en snelde naar binnen. De kleine hal kwam uit in wat de keuken van een Chinees restaurant bleek te zijn en het geschrokken personeel maakte onmiddellijk plaats voor hem.

‘Die kant!’ werd er geroepen en er werd naar de toegangsdeur tot het restaurant gewezen.

‘Hij is gewapend, hij heeft een pistool,’ zei een ander en Jim rende naar de deur, wierp een snelle blik in het restaurant dat klaarblijkelijk nog niet geopend was omdat de gasten ontbraken en rende door naar de openstaande deur naar buiten.

Hij stond nu aan de voorkant van het restaurant, in een drukke winkelstraat en keek om zich heen.

Veel mensen op de been, maar aan de overkant ontstond enig tumult en ving hij een glimp op van iemand in een zwart kostuum die zich haastig een weg baande door het winkelend publiek. Hij zette de achtervolging voort en zag de man een overdekt winkelcentrum binnegaan en weer even verdwijnen. Om zich heen kijkend zag hij de man richting de achteruitgang rennen en hij rende hem achterna, zich afvragend of de man wel wist dat hij achtervolgd werd.

De achteruitgang kwam uit op een groot parkeerterrein waar hij de man zigzaggend tussen de auto’s door zag lopen en nu inderdaad in een veel rustiger tempo. Jim nam aan dat de man hem nog niet gezien had en volgde hem zo onopvallend mogelijk terwijl hij zijn mobieltje uit de binnenzak van zijn colbert haalde.

Hij had het bureau wilde bellen, maar bedacht zich toen de man naar een zwarte Volvo liep en Jim het piepje van het op afstand openen van de deuren hoorde.

Geen tijd om te bellen.

Hij kon de man niet laten ontsnappen in een auto met mogelijk valse kentekenplaten en rende eropaf.

De man trok het portier open en Jim liet zich horen met de

Walther in de aanslag.

‘Halt! Politie!’

En als iemand daar toch eens gehoor aan zou geven, had hij al zo vaak gedacht.

De man met de donkere zonnebril draaide zich om, richtte zijn pistool en schoot. Twee doffe knallen.

Geluiddemper. Wat Jim al vermoedde. Onnauwkeurig op de grote afstand, maar van dichtbij net zo effectief. Hij dook achter een geparkeerde auto en gluurde door de zijruiten. Er klonken nog twee doffe knallen en de zijruiten werden verbrijzeld door de kogels die dwars door de auto, over Jim heenvlogen.

Hij liet zich plat op de grond vallen, zag de voeten en onderbenen van de man, richtte en schoot.

Eén keer.

Een harde knal en de man zakte in elkaar en zijn pistool kletterde op de grond. Jim schoot overeind, gleed over de motorkap van de auto, liep om nog een andere heen en was net op tijd bij de man om te verhinderen dat die zijn pistool opnieuw kon richten.

‘Ik zou het niet doen,’ zei hij terwijl hij zijn Walther op de op de grond liggende man gericht hield, ‘laten we maar eens gaan bellen.’

‘Ik moet toegeven, Callahan, niet slecht opgelost.’

Het schelle geluid kwam uit de mond van de kleine, kale commissaris Van Soesteren die Jim vanuit zijn bureaustoel aankeek.

Het was drie kwartier na het voorval en Jim stond met een beker koffie in zijn hand tegenover het bureau.

En waar blijft het “maar”, dacht hij.

Het bleef even stil.

‘Maar, het was weer wel een gevaarlijke stunt. Veel omstanders en dan een vuurgevecht? Het had heel anders kunnen uitpakken.’

Jim keek hem verbaasd aan.

‘Maar er was niemand in dat deel van het parkeer...’

‘Val me niet in de rede!’ brieste de kleine man met zijn hoge stem.

‘En die gast met het mes bleef bij zijn arrestatie jouw naam maar roepen. Kenden jullie elkaar soms? Hij bleef maar zeggen dat jij wist dat hij het niet gedaan had.’

‘Dat was niet zo moeilijk,’ antwoordde Jim, ‘het lijkt dat daar lag had geen steekwonden in de buik. Wel veel bloed en gaatjes in de kleding, dus schotwonden en de man die toevallig langskwam en gezien werd door een jongen uit het restaurant was bang dat hij de schuld zou krijgen. Hij had echter alleen maar een mes.’

‘Hij kon zijn pistool toch weggegooid hebben?’ bracht Van Soesteren in.

‘Zeker,’ antwoordde Jim, ‘totdat ik een gil uit de keuken hoorde komen. En ik zie een man zoals hij niet gemakkelijk aan een pistool met geluiddemper komen. Omdat niemand blijkbaar harde gewerschoten gehoord had, moest de moordenaar wel een geluiddemper gebruikt hebben.’

Commissaris Van Soesteren richtte zijn blik op het papierwerk dat voor hem op het bureau lag.

‘Wijsneus. Maar goed. Ik lees je rapport wel en maak nu snel dat je wegkomt. Maar ik vind het hoogst merkwaardig dat haast iedere crimineel in de stad jouw naam kent.’

Jim nam nog een slok koffie en verliet het kantoor.

‘Hé knul,’ klonk de zware stem van de grote, bebaarde man toen hij door de grote onderzoekkamer naar zijn eigen kantoor liep.

‘Alles goed? We hoorden dat er geschoten is. Kan jij zelfs al niet meer gaan lunchen zonder wat mee te maken?’

Jim draaide zich naar hem toe.

‘Hoi, Rudi. Ja, en ik hoef er niet eens moeite voor te doen. Haal de anderen er maar bij dan vertel ik jullie alles. Ik ben in mijn kantoor.’

En zo zaten alle leden van zijn team enkele minuten later in zijn kantoor aandachtig naar hem te luisteren. Rudi Flipse, de grote, ervaren rechercheur met de donkere baard en de zware stem, Alice de Nijs, de sociaal begiftigde vrouw, Lizette Jongmans, de vrouw voor wie de computer geen geheimen kende en Ian Broerman, de man die als laatste drie jaar geleden aan het team toegevoegd was vanwege zijn uitstekende onderzoekskwaliteiten.

Op Flipse na deed het team qua leeftijd niet veel voor elkaar onder en zat Jim er met zijn dertig jaar tussenin.

Flipse was met zijn eenenvijftig jaar de oudste en meest ervaren rechercheur van het vijftal, maar had er inmiddels geen moeite meer mee Jim als zijn leidinggevende te erkennen.

Iets wat ooit wel eens anders was geweest.

Jim keek de groep die tegenover hem aan zijn bureau zat, aan. 'Jullie snappen wel dat ik wil weten wie de schutter is en waarom hij het nodig vond iemand op klaarlichte dag met kogels uit een pistool met geluiddemper te doorzeven. Rudi, als jij hem gaat verhoren kan jij, Ian, de familie- en kennissenkring van het slachtoffer eens uithoren. En Lizette, zou jij eens kunnen gaan zien of er op het web iets over de schutter en het slachtoffer te vinden is? Facebook, Instagram en noem maar op. Kijk ook in onze eigen en in andere databanken. Het kan niet anders of er moet in elk geval over de schutter iets te vinden zijn. Het lijkt mij geen amateurtje. En trek de auto na, wellicht levert dat wat op.'

'En wat wil je dat ik ga doen?' vroeg Alice die nog geen taak toebedeeld had gekregen.

Jim keek haar glimlachend aan en stond op.

'Jij gaat met mij mee. Wij gaan de onschuldige voorbijganger even heel kort verhoren. Heel kort omdat ik vermoed dat hij hier helemaal niets mee te maken heeft. Kom, aan de slag.'

De lange, flinke man schudde met twee bewegingen van zijn hoofd zijn lange haren uit zijn bezweette gezicht. Zijn handen lagen voor hem op de tafel en hij keek zenuwachtig op toen Jim en Alice de verhoorkamer betraden.

Jim maakte de aanwezige agent duidelijk dat hij wel kon gaan en trok twee stoelen onder de tafel uit waarop Alice en hij plaats namen.

'En, Callahan?' begon de man meteen, 'je zei dat alles wel goed zou komen, maar ik zit hier nog steeds. Je weet toch dat ik die man niet vermoord heb?'

'Klopt, Karremans,' antwoordde Jim, maar je hebt wel iemand met een mes bedreigd. Die jongen is nog aan het bijkomen.'

'Maar hij keek alsof ik het gedaan had, terwijl ik er niks mee

te maken had. En wat is het hier warm.'

'Als we ons rustig houden overleven we het wel,' zei Jim.

'En als je niet meewerkt kan ik niet veel voor je doen en zit je hier nog wel een poos.'

De man zweeg en dacht na. Niet al te lang. Waarom zou hij niet gewoon meewerken? Hij had die man toch immers niet vermoord?

'Oké,' zei hij, 'je hebt gelijk, Callahan. Maar ik zweer je dat ik niks met die moord te maken heb. Echt niet.'

'Ken je de schutter? Of ken je de man die neergeschoten is? Heb je echt niets met die moord te maken?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik ken ze geen van beiden en ik kan hem toch niet vermoord hebben. Waarom zou ik dat doen op klaarlichte dag?'

'De bedoeling was dat de schutter na de moord meteen zou vluchten. Waarschijnlijk kwam er op dat moment personeel, en jij kwam de steeg inlopen. Hij moest zich verschuilen en toen kwam die jongen naar buiten. Zijn hele plan viel in duigen.'

De man schudde zijn hoofd.

Jim zuchtte en keek hem aan.

'Je was dus op het verkeerde moment, op de verkeerde plaats.'

'Ja, dat zal wel, zo kan het gegaan zijn.'

Karremans zweeg en keek Jim beduusd aan.

'Alle... ja, en toen kwam jij daar aanlopen, Callahan.'

Jim glimlachte.

'Gelukkig voor jou. Ik kwam van de broodjeszaak en zou het steegje voorbijgelopen zijn als jij je niet zo luidruchtig gedragen had. Misschien zou de moordenaar jou ook neergeschoten hebben om door die steeg te kunnen weggomen. Jij stond in de weg.'

Alice, die zich tot dan afzijdig had gehouden boog naar voren en vroeg: 'En wat kan je ons vertellen over de schutter?'

'Helemaal niks. Ik kwam die steeg inlopen en toen lag die dooie daar al. Ik heb verder niemand gezien.'

'Zou kunnen,' zei Jim.

De man keek hem aan.

'Ik heb hier echt niks mee te maken en ik hoop dat jullie die

gast oppakken.'

'We hebben hem al,' zei Alice, 'dankzij Jim.'

'Kan ik dan gaan? Het is hier bloedheet,' en hij schoof ongedurig heen en weer op zijn stoel.

'Nog niet,' antwoordde Jim die al opstond, 'er komt zo meteen iemand wat zaken noteren wat die bedreiging betreft. Daarna hoor je wel hoe het verdergaat. En waar ken jij mij trouwens van? Ik had jou nog nooit eerder gezien.'

Karremans lachte luid en zei: 'Haha, da's niet zo moeilijk. Bijna iedereen kent jou. Al mijn vrienden kennen jou en die kan je in het donker beter maar niet alleen tegenkomen.'

Weer glimlachte Jim en verliet met Alice de verhoorkamer. Hij knikte naar de agent in uniform die naast de deur de wacht hield en meteen na hem naar binnen ging.

Wandelend door de lange gang richting koffieautomaat richtte hij zich tot Alice.

'Was het echt zo warm daarbinnen?'

'Welnee,' antwoordde ze, 'de airco doet het prima. Karremans zal vanochtend weer wel gebruikt hebben. Het is inderdaad warm buiten, maar hij heeft niet voor niets een shirt met lange mouwen aan. Ziet niemand de naaldenprikken in zijn armen. En hij is, behalve als fervent drugsgebruiker bij ons ook bekend vanwege meerdere inbraken, geweldpleging en beroving. Hij is zelfs al eerder voor verboden wapenbezit opgepakt.'

'Maar een moordenaar is hij niet,' vulde Jim aan.

'En ik ben benieuwd wat Rudy uit onze schutter kan krijgen,' zei hij terwijl hij Alice een beker koffie overhandigde.

'Ik heb zomaar het gevoel dat dit geen eenvoudige zaak gaat worden,' en hij verbrande zijn tong toen hij een slok hete koffie nam.

'Hij houdt zijn kaken stijf op elkaar,' zei Rudi die tegenover Jim in diens kantoor zat.

'Ik heb er geen woord uit kunnen krijgen. Er is een advocaat onderweg, dus de kans is klein dat we later nog informatie krijgen.'

'En je zal het niet geloven,' vulde Lizet die naast Rudi zat aan. 'Op het hele internet niets over hem te vinden. Hij komt in geen enkele databank voor. Schijnbaar nooit met de politie in aanraking geweest. Hier heb je zijn persoonlijke gegevens. En de auto is een lease, uit Rotterdam. Ik bel ze straks op.'

Ze schoof Jim over het bureau een A4'tje toe en.

'En wat het slachtoffer betreft: ook niets, maar dan ook niets bijzonders te vinden. Geen banden met het criminele circuit, tenminste, voor zover bekend. Zijn gegevens staan ook op het A4'tje.'

'En ik heb ook nog niets van Ian gehoord,' zei Jim terwijl hij zijn ogen over het papier liet gaan.

'Dit wordt een rotzaak. Het zal me niets verbazen als ook de Forensische Opsporing op problemen stuit. Ik ga zo naar de patholoog en hoop dat ze ons iets wijzer kunnen maken. Ik denk dat we aan deze zaak een harde dobber gaan krijgen.'

'Man van zesendertig en twee schotwonden in de borst. Maar dat wisten jullie waarschijnlijk al, evenals zijn naam en dergelijke.'

Het was de jonge, vrouwelijke patholoog-anatoom die vanachter het op de snijtafel opgebaarde lichaam tot Jim en Alice sprak. Ze zal ongeveer even oud als Jim geweest zijn, bijna even lang en haar lange, zwarte haar was kunstig opgestoken in een knot. Ze waren de enigen in de onderzoeksruimte waar de geur van Dettol chloroxylenol overheerste om de lucht van opengesneden en ontbindende lichamen te maskeren.

De twee rechercheurs starden naar het naakte lichaam van de dode man dat slechts met een witte doek vanaf de voeten tot net over het middel bedekt was.

De jonge vrouw met de lange, witte laboratoriumjas keek Jim aan en vervolgde: 'Ik zal het lichaam straks nog grondiger onderzoeken en een rapport opmaken, maar in eerste instantie wijst alles erop dat twee kogels een eind aan zijn leven gemaakt hebben. Een in het hart en een in de linkerlong. Hij moet vrijwel onmiddellijk overleden zijn. Verder geen bijzonderheden.'

'En de kogels?' vroeg Jim zijn hoofd oprichtend en haar blik kruisend.

'Komen vrijwel zeker uit de geluiddemper van een Glock G17 PRO. Dat heb ik al nagezocht.'

'Hmm, komt overeen met het wapen van de verdachte. Ik weet genoeg.'

Jim draaide zich naar Alice toe en zag hoe haar gezicht ietwat wit weggetrokken was. Vervolgens wierp hij nog éénmaal een blik in de ogen van de jonge vrouw.

'Dank je, eh...'

'Janine. Je zou gewoon *Janine* zeggen. En tot je dienst, Jim.'

Jim knikte en hij volgde Alice naar buiten.

Eenmaal op de gang vroeg hij bezorgd aan zijn collega: 'Gaat het? Er zijn leukere dingen om naar te kijken hé?'

'Walgelijk,' antwoordde ze terwijl ze diep ademhaalde.

'Ja, zo'n lijk is nooit een prettig aangezicht.'

'Nee, walgelijk, dat slijmerige mens. *Je zou gewoon Janine zeggen...* en dan dat toontje. Ze weet toch onderhand wel dat je getrouwd bent?'

Jim keek haar verbaasd aan.

'Eh, dat weet ik niet. Hoezo? Wat bedoel je?'

'Ach, laat maar. We kunnen in elk geval de verdachte aan het slachtoffer linken.'

'Hopelijk, maar pas als zeker is dat de kogels uit zijn wapen komen. Dat krijgen we na het ballistisch onderzoek te horen, ook ergens vanmiddag.'

Buiten scheen de zon en was het inmiddels niet meer "aangenaam" warm, maar heet geworden. De twee liepen al pratend naar de donkerblauwe Seat Leon Style van Jim toen